

ВЪЗРОЖДЕНСКИ ИДЕАЛИ В НОВООСВОБОДЕНИЯ СЛИВЕН (ОТ СТРАНИЦИТЕ НА ВЕСТНИК „БЪЛГАРСКО ЗНАМЕ“)

Мария Кирова

На 10 февруари 1879 г. в Сливен излиза от печат брой първи на „Българско знаме“ - „вестник за политика и книжевност“ - почти година след подписването на мирния договор между двете воюващи империи - Русия и Турция и съвсем наскоро след злополучния за цялата българска нация Берлински конгрес. За Южна България, за Сливен и сливенци Освобождението като политическа реалност се „отменя“ до септември 1885 г. Те остават в пределите на предложената като нарицание от граф П. А. Шувалов „недоволна България“. Макар и във видоизменена ситуация, то новият печатан орган е задължен /при това се справя впечатляващо добре/, да бъде естествен продължител на възрожденските традиции, съответстващи все още на моралните конструкти в един патриархален свят, но вече съобразно настъпилите промени в тогавашните обществени потребности.

За краткото време на съществуването си, това издание успява да намери своето място и да покаже доколко е неоспорима истината, че борбата за осъществяване на националното единство представлява доказано продължение на българския възрожденски процес.¹ Без възможност за изчерпателност, седмичникът става трибуна на най-радикално настроените кръгове в Сливен и губернията, респектира със своята последователност, убедителност и достоверност при отразяване на най-съществените проблеми. Дистанциран от позицията на пасивно съзерцание, редакционният екип „воюва“ чрез познатите до Освобождението методи - със силата на информацията, на убежденията, в името на аналогична доосвобожденска цел - извоюване на окончателната независимост от властта на Султана и събиране на българските етнически територии.

Неоценимо е значението за град като Сливен да има свое актуално издание, още по-важното е, че с „правенето“ на вестника се заема екип от интелигентни и авторитетни личности - д-р Георги В. Миркович, д-р Начо Н. Планински и Добри П. Минков. Макар и с неголям журналистически опит, те са известни със своята ерудиция и високо за времето образование - първите двама са медици, а последният защитава докторат по право в Брюкселския университет, по-късно става един от съзидателите на българската правосъдна система, висш магистрат. Впрочем, още като ученик в Робърт колеж в Цариград, Д. Минков изпраща своите дописки до